

JAN KUČERA

**NOVÝ
SVĚT**

NOVÝ SVĚT

Jan KUČERA

MOTO

Každému z nás je určen jen doušek z poháru věčnosti.
Netušíme, zda je v poslední kapce měsíc, rok, anebo poslední den
našeho života.

ÚVOD

Koncem dvaadvacátého století již většina Evropanů brala státní plat. Krom studií na odborných školách již umělá inteligence přebrala většinu výpočtů a práce ve stavebnictví, zemědělství, potravinářském i lehkém průmyslu. Lidé si podrželi jen kontrolu ve zdravotnictví, obraně států a kosmický výzkum.

Masy, zajištěné státním platem, věnovaly svůj čas výhradně hrám a zábavě, tak jako ve starém Římě. Stát dal lidem „chléb a hry“, a tím si zajistil jejich spokojenost a nezájem o věci veřejné. Největší zájem byl o reality hry, které nabízely zájemcům krom jiného i „cestování v čase“. Byla to samozřejmě jen iluze vytvořená lidmi. Celé rodiny jezdily do měst, obcí a na hrady jako na poznávací dovolené do jiné doby. Tam jim nadšenci a zároveň zaměstnanci předváděli v praxi život ve zvolené době. Lidé tam mohli přijet sami, nebo s celou rodinou a trávit tam dny, týdny, ale třeba i celý rok.

Podmínkou bylo krom platby i dobové oblečení, absence technických vymožeností dvaadvacátého století a zapojení do pracovního procesu cílové obce. Má rodina se již ve své třetí generaci podílela na vytvoření a provozu tří hradů, které spojoval rozsáhlý prales. Předváděli jsme tam život ve třináctém století. Jeden hrad byl ryze vojensky zaměřený a jmenoval se **Orlí hnízdo**. Druhý hrad se soustředil na výrobu a zpracování masa. Ukazovali v praxi výrobu produktů, která zvířata lidem poskytují maso, kožešiny, kožené zboží, mléko a výrobky z něj, včetně výroby mýdla z kostí. Snad proto se

jmenoval **Zvířecí**. Na něm žijí já se svou rodinou. Třetí hrad se jmenoval **Zeleneč** a je zaměřený na polní zemědělství a sadařství.

Na každém ze tří hradů žilo stále kolem pěti stovek zapálených lidí, kteří propadli svému snu žít ve „třináctém století“ se vším, co to pro ně znamená, s klady i zápory. Na každém hradě bylo dalších pět set lůžek pro návštěvníky. Dva hrady byly znovu postaveny na troskách středověkých hradů, jen třetí hrad byl vystavěn jako replika. Všechny tři hrady mají uměle vytvořené rozsáhlé podzemí, kde jsou velká skladiště. Hrady skrývají několik vymožeností z dvaadvacátého století, jako jsou například stálé zdroje elektrického proudu ze skryté vodní elektrárny na říčce v podhradí, ze solárních článků a větrné elektrárny skryté za věží hradu. Vše používané především na pohon vodních čerpadel. Hrad s tisícem lidí a množstvím zvířat měl neuvěřitelně velkou spotřebu vody, která by se bez těchto čerpadel nedala zajistit.

Celá tato atrakce byla s mimořádnými náklady dobudována před více jak sto lety. Prales, který tři hrady spojuje, žije po celou tu dobu svým životem. Je plný divoké zvěře. Uprostřed pralesa je velký rybník, který slouží k rybaření. Prales je zajištěn plotem jako obora a regulace zvěře je jen na nás.

Počátkem jednadvacátého století přišla první celosvětová pandemie covidu-19, kterou v několika dalších vlnách následovaly různé mutace se zvyšující se smrtností. Nejdříve se zastavila populační exploze a migrace v rozvojovém světě. Potom začaly vlny pandemií svou smrtností krutě redukovat počty obyvatel celé naší populace. Nejhorší to bylo ve velkých městech, kde žilo přes devadesát procent

obyvatel starého světa.

Před dvaceti lety přišel velký šok! Poprvé nepřijeli žádní noví návštěvníci do našich hradů. Stávající turisté, až na jednu rodinu, požádali ze strachu o trvalý azyl na našich hradech. K tomu je dohnala skutečnost, že se odmlčela veškerá komunikace v éteru. Přestaly vysílat všechny televizní kanály, rádia i sociální sítě včetně sítě mobilních telefonů. Začali jsme tomu okamžiku říkat „**Bod zlomu**“ a od něj jsme počítali náš nový čas. Když pominul první šok, začali jsme se připravovat na nový život přesně tak, jak jej žili naši předkové před skoro tisícem let v režimu **samozásobení**. Snad nikdo nebyl před dvaceti lety tak dobře připraven na život bez vymožeností třináctého století, jako jsme byli připraveni my. Z reality hry pro turisty se stala krutá skutečnost každodenního boje o chléb a bezpečí našich rodin. V minulosti to byly hrady a husté lesy, kam se lidé před hrozícím nebezpečím utíkali skrýt. Všichni jsme tušili, že poslední vlny pandemií, na které lidstvo nestačilo vyvinout účinné léky, svou smrtností zlikvidovaly lidskou populaci. Důsledkem byl ztichlý éter a konec staré civilizace, tak jak jsme ji znali.

Měli jsme proti ostatním, snad přeživším lidem výhodu v soběstačnosti. Navíc jsme měli rozsáhlé znalosti a vědomosti uložené v knihách, které jsme na hradě měli. Důležité bylo, že jsme uměli nakrmit osazenstvo hradu včetně turistů. Tudíž jsme zvládli i bez pomoci zvenčí základní lidskou potřebu – jídlo. Zní to možná snadně, ale jen uvařit dvakrát denně tisíc jídel by byl pro nás bez letité praxe a dostatečných zásob těžko řešitelný úkol. Ve sklepích pod hradem zrály stovky velkých kol tvrdých sýrů z přebytků našeho

mléka, nakládaly se tam ryby, udilo a sušilo se maso ve velkém. V sudech se skladovaly luštěniny, zelí a mnoho dalších potravin dlouhodobé spotřeby. Již dvacet let se neřídíme jen jídelníčkem třináctého století, ale pěstujeme papriky, kukuřici, ale hlavně brambory. Tak si vyberte, zda vám bude bližší děj třiadvacátého století, nebo toho třináctého? Vždyť ono je to vlastně v tomto příběhu jedno a totéž.

1./ BOD ZLOMU

Vůz s klienty drkotal po vozové cestě a já jsem na kozlíku přemýšlel, jak všem povím, že se budu muset ženit. Eliška, kterou jsem z lásky přejmenoval na Elišku Rejčku, je už ve třetím měsíci a není co odkládat. Už je to víc jak tři roky, co jsem se vrátil po studiích historie, ale jako bych ten titul bakaláře ani neměl. Staral jsem se o klienty, vozil je na výlety na druhé hradě nebo na lov zvěře a ryb. Takovou práci by mohl dělat kdokoli se základním vzděláním. Přitom jsem měl tolik nápadů na zlepšení, ale nikdo o ně neměl zájem. V patnácti letech jsem odešel studovat do Prahy. Po střední škole rovnou na Univerzitu, a když jsem se po studiích vrátil, bylo na hradě vše vzhůru nohama. Letité vedení hradu s mým otcem v čele bylo odstaveno a před čtyřmi lety direktivně nahrazeno. Nový ředitel té naší „atrakce“ – nebo hradu, což zní lépe – byl dosazen z protekce ministerstvem bez patřičného konkurzu, vzdělání a praxe. Jeho jediným úkolem bylo vítat VIP návštěvníky. Ubytovat je na horním hradě do luxusních apartmánů i s jejich tajemnicemi nebo sekretářkami, aby je nevyčenicchali novináři, a starat se o ně jako o krále.

Bylo veřejným tajemstvím, že všechny ty tajemnice a sekretářky byly jen milenkami politiků, šéfů velkých firem a úřadů. U nás jen chtěli zmizet z hledáčku veřejnosti a nerušeně si užít soukromí s o desítky let mladší dívkou. Pochopitelně byli všichni ženatí. Jelo nás pět vozů tažených koňmi. Na každém voze sedělo na lavicích pod plachtou asi osm až deset klientů. Cílem cesty bylo vlakové nádraží.

Čas jsme měli dobrý, a tak jsem koně šetřil. Psal se rok léta Páně 2190, ale já jsem žil v roce 1290 i se svými klienty, kteří toužili po cestě a pobytu ve třináctém století – a také si je zaplatili. Byl krásný letní den a já jsem přemýšlel, jak na tu mou novinku zareaguje krom našich rodičů i vedení hradu. Už slyším ty lamentace. Ale v dálce se objevila budova samoobslužného nádraží. Klienti si vystoupili a tak jako po cestě si vyměňovali své zážitky z pobytu. Byli plní dojmů a většinou se shodli, že se těší na brambory, které v našem jídelníčku třináctého století chyběly, tak jako kukuřice, papriky, rajčata, okurky a plno jiného. Vlaky vždy přijížděly na čas, ale dnes měl vlak zpoždění. Po deseti minutách jsem šel do čekárny, ale tabule příjezdů a odjezdů nesvítila. Nešel proud. Po další půlhodině marného čekání jsme klienty znovu naložili, obrátili jsme vozy a vraceli se stejnou cestou do hradu.

Zatím byli všichni v klidu, a tak zpáteční cesta proběhla v pohodě. Zato na hradě, kde bylo připraveno uvítání nových klientů, přišel první šok. To se za sto let existence této atrakce pro turisty ještě nestalo. Najednou se mi ty mé starosti zdály nedůležité. Spěchal jsem na horní hrad za ředitelem. Ten na mne zíral jako na zjevení. Viditelně byl vyděšený a neschopný jakékoli akce. Tak jsem jej požádal, aby se ihned spojil s vedením naší firmy.

Ťukl si do hlavy, jako by to napadlo jeho, a utíkal do své kanceláře. Čekal jsem asi deset minut, než se vrátil. Byl bílý jako stěna, opřel se o dveře a vykoktal, že se nikdo nikde nehlásí. Mezitím za námi přišel můj otec a asi tři další starší zaměstnanci hradu. Otec jej docela

nevybíravě odstrčil a vstoupil do své bývalé kanceláře ředitele. Asi za dvacet minut, které se nám zdály jako dvacet hodin, vyšel a řekl řediteli, že se musí ihned svolat schůze všech obyvatelů hradu, kteří musejí být seznámeni se skutečným stavem věci. Nic jsem nechápal, až otec mi šeptem sdělil, že se veškerá komunikace v éteru zcela odmlčela. Až nyní jsem si začal spojovat fakta o tom, jak všude okolo nás zuřily pandemie a my jsme chodili na nová a nová očkování. Přesto jsem nemohl uvěřit, že je toto důsledek. Přeci v tak krátké době několika desítek let nemohli všichni zemřít? Ale to už se lidé začali scházet na rynku dolního hradu. Ředitel Hamouz tam viditelně nerad přišel se svou o třicet let mladší tajemnicí a se svými dvěma – taktéž protekčními – náměstkyněmi.

Vzal si amplion do ruky a začal něco blekotat, ale jen do chvíle, kdy jej dav vypískal. Slova se ujal můj otec a kul železo, dokud bylo žhavé. Začal tím, že současné, z protekce dosazené vedení je zcela neschopné zvládnout nadcházející krizi. Navrhl jeho okamžité sesazení s tím, že se prozatím vedení hradu ujme on jako jeho předchůdce a čtyři další zkušenější muži z předešlého vedení. Souhlas byl jednotný, Hamouz a jeho svita se odplížili, aby si zabalili a vyklidili své kanceláře a byty. Pak teprve otec všechny seznámil s fakty. Natvrdo řekl všem, že si myslí, že pandemie dosáhla svého vrcholu a s miliony lidí pochovala starý svět, který jsme znali. Pak doplnil, že se odmlčel éter a je jen na nás, zda tuto situaci přežijeme. Některé ženy se rozplakaly, muži zasmušile hleděli do země, až se jeden zeptal: „Co navrhuje?“ Otec se zamyslel a pak prohlásil: „Osud nás vrátil o devět set let v čase zpět do minulosti. My ji známe a umíme se v ní

pohybovat a přizpůsobit se jí. Tak se všichni spojíme a začneme budovat náš Nový svět. Musíme se především postarat, aby nikdo nehladověl a abychom byli všichni v bezpečí.“

Lidé zvedli hlavy a jako jeden muž začali tleskat a vzdávali mu hold. Pak se otec zeptal, jestli mezi námi není profesionální voják. Po chvíli se přihlásil jeden z klientů s tím, že má za sebou desetiletou službu v armádě a nyní je ve výslužbě. Na místě jej jmenovali vojenským velitelem hradu za všeobecného souhlasu. Pak se podplukovník Holeček ujal této zcela nové a mimořádně zodpovědné funkce. Následně se všichni zvolení odebrali do horního hradu na poradu. Mě vzali s sebou jako svědka události z nádraží.

Porada byla bouřlivá až do chvíle, kdy si vzal slovo můj otec a krátce a jasně stanovil nejdůležitější úkoly. Ihned provést inventuru našich uskladněných potravin a dalších věcí denní potřeby. Nedostatečné množství jednotlivých druhů potravin co nejdříve doplnit. Zastavit porážku dobytka a postarat se o zvýšení počtu zvířat do takového množství, které dokážeme přes zimu uživit ze zásob uskladněného krmiva. Do hodiny poslat jízdní posly do zbývajících hradů s touto smutnou zprávou. Vojenský velitel zkontroluje stav a počty zbraní a zajistí službu u brány a na věži. V nejbližších dnech se musí zprovoznit mechanismy padacích mostů, aby se v noci nebo při hrozícím nebezpečí mohly zvednout, a tím zajistit vchody do obou hradů. K jídlu se bude do odvolání používat jen maso zvířat ulovených v pralese. Sehnat sadbu brambor a zeleniny, které jsme s ohledem na historii nepěstovali a ani nepodávali turistům. Co nejdříve stáhnout veškerou antikoncepci a všemožně podpořit

zvýšení porodnosti. V duchu jsem se zaradoval a věděl jsem, že máme s Eliškou vyhráno.

Mezitím přišel jeden náměstek s prosíkem, zda bychom jim na cestu do civilizace dali jeden vůz s párem koní. To nové vedení odsouhlasilo, ale šli jsme se podívat, co si dotyční berou s sebou. Mezitím za otcem přišly mladé partnerky bývalého vedení hradu se třemi sekretářkami VIP hostů a požádaly nás o azyl. Bývalý ředitel se ani moc nedivil. Ještě naložili jednu rodinu, tři VIP hosty a vyjeli do noci. Až potom jsme s Eliškou šli za našimi otci s tou naší novinkou. Přijali to dobře a hned nám přidělili ubytování na horním hradě. Měl jsem smíšené pocity. Na jedné straně mi stahovala krk tušená apokalypsa starého světa, na druhé straně jsem byl šťastný, že mám svou lásku a těším se na náš společný život i na našeho potomka. Všichni ostatní turisté oficiálně požádali o azyl a zařadili se do kmenového stavu našeho hradu. Bylo nás více než devět set, a když se všichni přičiníme, musíme přežít. Nakonec se počet vedoucích ustálil na čísle dvanáct včetně mne. Všichni měli své rodiny, a tak bylo na horním hradě živo. Nastěhovalo se tam více jak třicet lidí. Nějaký pomocný personál do kuchyně horního hradu a stráže k bráně.

Na našem hradě žilo více než sto dětí různého věku a bylo nutné od září zajistit jejich výuku. Úkolů bylo před námi dost a dost. Naše heslo bylo jednoduché: „Žádní negramotní a mimořádná péče talentům a studijním typům.“ Výuky dětí se ujme naše dvanáctka z horního hradu. Do týdne se rozhýbaly i padací mosty a na noc byly pravidelně vytaženy do svislé polohy, aby uzavřely brány do hradu.

Naše bezpečí bylo po zajištění jídla druhou nejdůležitější věcí.

Já jsem matce našich budoucích dětí a mé skoro manželce dal přízvisko Eliška Rejčka po středověké královně a vyhlášené krasavici a to jí zůstalo. Moc jsem ji miloval, a tak jsem přivítal její návrh na vytvoření izolovaného centra mimo hrad pro případné nově příchozí, kteří apokalypsu přežili. Použili jsme budovu v podhradí, kde se skladovala zavazadla nově příchozích a odchozích turistů. Okna jsme osadili mřížemi a kliky dali jen zvenčí. To, že štěstí přeje připraveným, jsme si ověřili do měsíce. Krátce po naší svatbě s Eliškou přišly před hrad tři rodiny s dětmi. Ihned putovaly do připravené budovy za přísných hygienických opatření. Respirátory, ochranné obleky, dezinfekce. Do týdne přežily jen dvě ženy a tři děti. Ostatní jsme pochovali a přeživší jsme po dalších čtrnácti dnech izolace přijali na hrad mezi sebe. Pak příliv lidí pokračoval, ale jejich úmrtnost byla více jak padesátiprocentní.

Všichni pracovali bez oddechu, abychom se co nejlépe připravili na nadcházející zimu. Pokud ji zvládneme, myslím si, že máme slušnou šanci na nový život. Jediné, co mi zkalilo můj život, bylo úmrtí mé Elišky po mimořádně těžkém porodu druhého dítěte. Vyrůstaly se spoustou tetiček, ale bez maminky. Já jsem tu ztrátu těžce nesl, a abych zapomněl, vrhl jsem se o to víc do práce. Většina mých kolegů, z rozhodnutí lidí nazývaných šlechtici, souhlasila s tím, abych po deseti letech v radě našeho hradu nahradil zemřelého otce. Z Marka jsem si pomalu a nenápadně začal vychovávat svého nástupce.

2./ DVACÁTÉ VÝROČÍ „IZOLACE“

Celý hrad i podhradí již několik týdnů žily přípravami na výročí začátku našeho života v Novém světě. Ano, už je to celých dvacet let, co nepřijeli žádní návštěvníci, zmlkl éter a nastal „Bod zlomu“. První roky bylo výročí smutné, ale v posledních letech se změnilo na veselou slavnost. Generace mladých jiný svět už nezažila. My starší jsme rychle zapomínali, jaké to bylo, starat se a hlídat nově příchozí návštěvníky a jejich rozjívěné děti, aby nepřišly k úrazu.

Vraťme se k přípravě slavnosti. Místo konání se pravidelně střídalo tak jako trhy po jednotlivých hradech. Letos přišla řada na náš hrad. Masné krámy vyráběly lahůdky na připravovanou hostinu. Tlačenky, klobásy, jitrnice a na různé způsoby upravované maso. Také se krájely sýry. Přípravovaly se zeleninové saláty včetně nejžádanějšího pamlsku pro děti, ořechů v medu. Med nám už skoro dvacet let nahrazoval chybějící cukr. Zásobování mezi našimi třemi hrady fungovalo bezchybně.

Především dívky a mladí chlapci se těšili nejvíce. Byla to vzácná příležitost poznat nové protějšky z blízkých hradů. Kněží přísně hlídali i evidovali svazky mladých a jejich narozených dětí, aby nedošlo ke vztahu mezi příbuznými. Tím jsme chtěli zabránit mesalianci a následnému rození poškozených jedinců. Necelé tři tisíce osob v našich třech hradech jsou slušný genofond, který může zabránit nežádoucím svazkům mezi příbuznými. Proto vedení ve všech hradech tyto nové svazky vítalo a podporovalo.

V podhradí byly stánky jako na každém trhu. Mladí chlapci i dívky předváděli své umění v lukostřelbě i jízdě na koních. Na tržišti byla připravená hostina a na ohních se peklo několik kusů černé zvěře. Ulovená zvěř a ryby byly na naší slavnosti hlavním chodem hostiny. Slavnost se ve všech směrech vydařila. Dívkám to moc slušelo a chlapci viditelně zmužněli. Hlavním hřebem slavnosti byla středověká divadelní hra, kterou jsme roky předváděli turistům a návštěvníkům hradu. Jednalo se o drama samozřejmě o lásce a únosu, které končí popravou a velkým dějovým zvratem.

Ozbrojenci si vyleštili přilby, prsní krunýře a krátké meče s dýkou u pasu. Vypadali, jako by přišli rovnou ze třináctého století. Měli i jednotné barvy našeho hradu a bylo vidět, že na dívky dělají mimořádný dojem. Uniforma lákala dívčí oči snad v každé době. Kulisa hradu v pozadí tržiště jen dokreslovala dojem z toho, že jsme se přenesli v čase o deset století zpět. Pár hodovníků přebralo vína nebo piva. Hoši museli rovnat několik šarvátek. Muži posílnění pivem nebo vínem se před očima dívek chtěli předvádět, ale tady narazili. Naši chlapci je bleskurychle uklidili do chládku vystřízlivět. Koho by tenkrát v ten krásný slunný den plný veselí napadlo, že někteří z těchto hochů položí zakrátko své životy při obraně našeho klidu a bezpečí.

Na našich hradech vlála stará česká královská vlajka s bílým dvouocasým lvem ve skoku. Jen ozbrojenci na každém hradě měli své barvy, aby se mezi sebou odlišovali. Vše působilo okem pozorovatele skoro malebně a dávalo trochu zapomenout na celosvětovou